

LBRIS

We know
books

William Joyce

ODISEEA LUI OLLIE

Traducere din engleză
de Tatiana Dragomir

Cu ilustrațiile autorului

arthur

Cuprins

1. Pierdut, dar regăsit.	7
2. O lună nouă	13
3. Purtătorul de Grijă	18
4. Regele Zozo.	25
5. O aventă teribil de uriașă.	40
6. Pociții	49
7. Un vechi prieten	55
8. Super, mergem la nuntă! Da' ce-i aia „nuntă“?.	58
9. Un milion de catralioane de oameni	65
10. Adevărul despre nunți (după relatările Pociților)	71
11. Cea mai mare Aventă de până acum	76
12. Bârlogul lui Zozo	82
13. Cașcaval împletit și săbii laser	96
14. Camera faptelor întunecate	99
15. Miezul nopții în Sala Maimuțelor Gigantice	102
16. Carnavalul Întunecat	106

17. Licuricii	112
18. Jocul de-a prinselea	119
19. Când închipuirea o ia razna	126
20. Omul cu Dozele	131
21. Urme...	136
22. Un nou prieten.	138
23. Cimitirul Prietenilor Uitați	146
24. Zozo în acțiune	162
25. Cavaleria!	172
26. Carnavalul Întunecat și un cântec din alte vremuri	176
27. Față în față	183
28. Tunelul	189
29. Canalul	194
30. Ecoul.	200
31. La atac!!!	203
32. Licuricii adevărului	216
33. Amintirea.	220
34. „Rămasul bun“ nu e prea bun	226
35. Poteca de jucării	235
36. În prag.	240

1

Pierdut, dar regăsit

Când s-a născut Billy, părinții lui au fost cât pe ce să-l piardă. Billy a venit pe lumea aceasta cu o mică gaură în inimă și în primele zile ale vieții lui nu a petrecut decât foarte puțin timp cu mama și cu tatăl lui. A fost mutat întruna dintr-o încăpere într-alta, trecând prin labirintul de coridoare ce alcătuiau spitalul în care se născuse. Doctorii i-au făcut lui Billy analize peste analize, mai ales ca să-și poată da seama cât de mare era gaura din inima lui și, după cum s-a exprimat unul dintre doctori, ca să știe „dacă avem într-adevăr motive să ne îngrijorăm din pricina ei“.

Când li s-a spus despre existența acelei găuri, mama și tatăl lui Billy nu doar că s-au îngrijorat, ci li s-a făcut și o frică grozavă. Așa frică nu mai simțiseră de pe vremea când erau mici,

de pe vremea când încă nu învățaseră nici măcar cuvintele cu care să-și poată descrie sentimentele. Iar de data aceasta nici nu existau cuvinte cu care să poată descrie ceea ce simțeau sau care să le mai domolească neliniștea și adâncă disperare. Când se naște, un copil devine brusc pentru mama și tatăl lui cea mai dragă ființă din lume. Într-o singură clipă, o clipă fermecată, ia naștere o legătură mai puternică decât oricare altă legătură în viață.

„Billy are o gaură în inimă. Oare se va face bine? Trebuie să se facă bine!“

Părinții lui Billy nici măcar nu-și îngăduiau să gândească altfel.

Așa că, în timp ce stăteau în spital, așteptând, așteptând și iar așteptând ca să afle noutăți despre Billy, părinții lui se tot frământau în sufletele lor și erau înspăimântați fiindcă nu știau ce se întâmplă.

Atunci când îi este teamă, un copil se ascunde sub pătură, plânge sau țipă: „Mi-e frică!“ Oamenii mari însă doar stau fără să zică nimic și încearcă să se poarte de parcă totul ar fi bine. Cu toate că și lor le vine să se ascundă, să plângă sau să țipe, de obicei oamenii mari nu fac așa. Așa se poartă oamenii mari. E un lucru care se numește „a face față“. De fapt e un mod mai politicos de a spune că sunt îngroziți.

Ca să facă față, tatăl lui Billy își încleșta foarte tare mâinile și strângea din fălci până începeau să-l doară. Mama lui în

schimb se apucă să-i facă lui Billy o jucărie din pluș. Așa făcea ea față fricii.

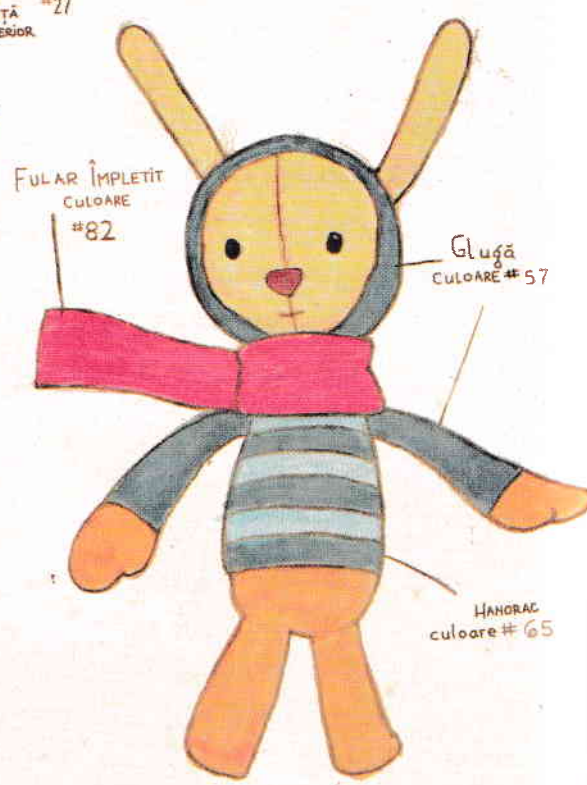
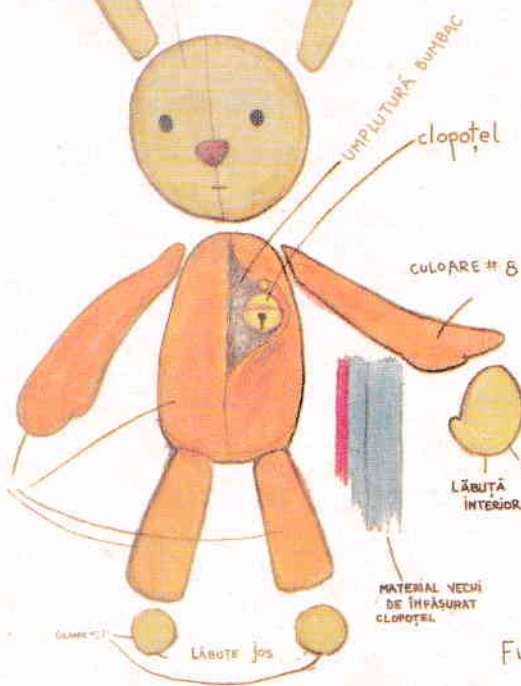
Cuvântul „jucărie“ de obicei îți dă o senzație plăcută și îți stârnește numai amintiri încântătoare. Dar cuvântul acesta nu exprimă tot ce înseamnă o jucărie, fiindcă în anumite situații, o jucărie poate deveni mult mai mult decât un simplu obiect cu care să te joci sau care să te distreze.

Poate deveni miraculoasă.

Jucăria pe care o copleșea mama lui Billy era deja specială. Era făcută din mai multe feluri de materiale foarte plăcute și moi, pe care mama lui Billy le alesese cu foarte mare grijă. Și forma jucăriei era foarte simpatică. Arăta ca un ursuleț, dar (de ce anume, mama lui Billy n-ar fi putut spune) îi făcuse niște urechi lungi, care aduceau puțin cu niște urechi de iepure. Așa că până la urmă nu ieșea nici urs, nici iepure; era cu totul aparte. Jucăria era îmbrăcată cu un hanorac cu dungii albastre și avea în jurul gâtului un fular roșu. Și mai avea o mutriță simplă, încrezătoare, motiv pentru care arăta prietenos.

Cât lucra la jucăria aceasta nostimă care semăna cu un iepuraș, mama lui Billy se lăsa condusă doar de ochiul ei atent și de instinctul ei de mamă. O cususe cu mare îndemânare. Chiar dacă era făcută în casă, jucăria nu arăta ciudat sau sărăcăcios, ci trainic și încântător.

„Jucăria aceasta va fi foarte importantă pentru Billy“, își spusese mama în sine ea.

Și cum ședea ea în sala de așteptare a spitalului, străduindu-se să nu se teamă pentru micul Billy, mama îi adăugă jucăriei ceva ce avea să o deosebească de orice altă jucărie din lume: îi cusu cu mare grijă în piept o inimioară. Inimioara era făcută dintr-o bucată de material rămasă de la o jucărie ce îi fusese ei foarte dragă, una la care ținuse foarte mult în copilărie – jucăria ei preferată.

O botezase Nina. Era o păpușă încântătoare. Numele îi venise în minte de la sine prima oară când o luase în brațe și de la început i se păruse perfect.

Toată copilăria ei Nina o însoțise peste tot. Iar după ce mult iubita ei păpușă se zdrențui de tot, mama lui Billy păstră o bucățică din rochița păpușii, altădată atât de frumoasă, împreună cu micul clopoțel care cândva fusese cusut în pieptul Ninei.

Așadar aceste două simboluri ale propriei ei copilării aveau să trăiască de-acum în jucăria pe care mama o cusea pentru Billy. Clopoțelul era în locul inimii și chiar dacă era înfășurat frumușel în pânza din bumbac albastru, ori de câte ori se mișca, jucăria scotea un clinchet ușurel, foarte plăcut.

Terminând și ultima cusătură, mama lui Billy închise ochii pentru o clipă. În minte îi năvăliră sute de amintiri despre Nina. Dar șirul gândurilor i se întrerupse brusc când își dădu seama că doctorul stătea lângă ea. Îl ținea în brațe pe Billy, care era învelit cu niște păturele și nu mișca.

Preț de o clipă inimile părinților încetară să mai bată. Dar doctorul le zâmbea și îndată îl auziră pe Billy căscând.

— Gaura e foarte mică, le explică doctorul. Acum câțiva ani nici măcar n-am fi putut să ne dăm seama că e acolo. O să se închidă de la sine, iar Billy nu va ști niciodată că a avut-o.

Billy era bine!

Teama părinților se topi și îndată se pomeniră cu el în brațe. Billy ținea una din urechile jucăriei într-o mână și o strângea uimitor de tare pentru un bebeluș. Apoi Billy scoase un sunet ciudat: OLI OLI OLI!

Și în clipa aceea părinții lui Billy știură care avea să fie numele jucăriei: Oliver, sau mai scurt, Ollie.

Ce nu au realizat ei atunci a fost că tocmai asistaseră la o altă mică minune.

Și Ollie își știa numele.

2

O lună nouă

Toată seara aceea, în timp ce călătoreau de la spital spre casă, Billy nu dădu drumul urechii lui Ollie. În timp ce mama lui Billy îi ducea în brațe pe amândoi prin spital, jucăria se tot bălăbănea și se legăna. Îndreptându-se spre ușa spitalului, tatăl lui Billy se ținea aproape de ei, cărând în brațe de-a valma teancuri de scutece, medicamente, prosoape și alte lucruri pentru bebeluși primite de la asistente. Mama și tatăl lui Billy nu se mai puteau opri din zâmbit și nu mai aveau ochi pentru nimic altceva decât pentru Billy. Uitaseră cu totul că era și Ollie pe acolo.

Când ajunseră la ieșirea din spital, niciunul dintre ei nu băgă de seamă că ușile automate se deschiseră de la sine, nici că cerul nopții era senin și spuzit cu stele și nici că luna ca o seceră

strălucea deasupra capetelor lor. Numai Billy și Ollie băgară de seamă. Era prima oară când ei doi vedeau cerul.

Abia în timp ce îi ajuta să urce în mașină, tatăl lui Billy în sfârșit privi în sus.

— Uite ce lună frumoasă! spuse el.

Mama lui Billy înălță și ea capul.

— Chiar așa, zise ea. E o semilună.

Billy strânse și mai tare în mână urechea moale, galben-brună a lui Ollie. Dar pe Ollie nu-l duru. În schimb se întâmplă ceva foarte important, un lucru care se întâmplă numai atunci când un copil ține în mână o jucărie mai mult timp. Cum se uita la luna cât o așchie, în mintea lui Ollie se născu primul lui gând adevărat:

„Luna asta arată de parcă și ea ar avea o gaură în ea. Sper c-o să i se închidă, ca și lui Billy.“

Când se instalau în mașină, clopoțelul din inima lui scoase un clinchet ușor. Tata închise portiera.

Ollie nu știa că luna se tot schimbă. Dar mai erau nenumărate alte lucruri pe care Ollie nu le înțelegea încă. Primele ore din viața unei jucării, cele în care jucăria este nouă, sunt foarte intense. E ca și când s-ar deștepta din somn după foarte mult timp și ar învăța din nou totul despre viață. Mai ales în cazul unei jucării făcute în casă. Căci dedesubtul tuturor cusăturilor și al urzelii, se simt sau se aud, ca niște ecouri, frânturi din trecutul persoanei care a făcut-o.

Așadar Ollie avea un fel de intuiție în legătură cu o mulțime de lucruri: cu oamenii mari și bebelușii, cu noaptea și ziua. Dar încă nu știa cuvintele potrivite pentru aceste lucruri. Nu știa nici ce nume să-i dea sentimentului care îl încerca. Așa că acea primă călătorie cu mașina fu plină de tăcute uimiri pentru Ollie. Băgă de seamă multe lucruri, multe îi trecură prin minte și își puse o mulțime de întrebări.

„Cei înalți sunt oamenii mari. Atunci Billy o fi un om mic?”

„Oamenii aștia mari sunt părinții lui Billy. Ei l-au făcut pe Billy. Părintele-mamă m-a făcut și pe mine. Billy este al ei. Dar eu sunt diferit.”

Și tot restul drumului se întrebă în ce fel era el diferit.

Ascultă cu atenție atunci când ajunseră într-un loc pe care părinții lui Billy îl numeau „acasă” și când îl puseră pe Billy într-un lucru pe care îl numiră „pătuț”. Privi cum părinții stinseră „luminile” și apoi cum „se cufundară” într-un loc care se numea „sorn”. Și înțelese toate aceste lucruri aproape imediat. Erau bucăți din viața din care de acum încolo avea să facă parte și el. Dar Ollie simțea și alte lucruri, cărora nu le găsea un nume.

Acolo, în pătuț, Billy cuprinsese gâtul lui Ollie cu mâinile, iar fețele lor aproape că se atingeau. Amândoi erau moi și călduți. Lui Ollie îi plăceau obiectele moi și călduțe. Îi plăcea senzația pe care i-o dădeau; îl făceau să simtă un cuvânt care

se numea „apărat“. Dar mai simțea el și altceva, un lucru foarte intens, pentru care își tot scotoci și își scotoci mintea de jucărie nouă, în căutarea unui cuvânt cu care să-l descrie.

Și în sfârșit, în timp ce stelele și luna luminau din văzduh prin fereastră, Ollie înțelese cum anume era el diferit. Billy le aparținea și mamei, și tatălui lui, pe când el, Ollie, știa că îi aparține unei singure persoane. Acela era cuvântul pe care îl tot căutase: „aparține“. El îi aparținea lui Billy.

Și înțelese că acel cuvânt era, pentru el, cel mai important. Era ca o pătură călduroasă care avea să-l încălzească întreaga viață.